

pred bogataševo hišo, ko je pridivjal izpred poda raztogoteni bogataš. Pustil je delavce, ki so jim veljale psovke, in vihteč ročico je hitel k prišlecema. Niti pozdraviti ga nista utegnila.

»Že spet dva potepuha ničvredna? Marš od tod! Da se mi takoj pobereta in izgineta! Nobenega berača, ki bi mi delal nadlego, nočem videti! Poberita se!«

Kristus in sv. Peter sta obstala. Žalostno je zmajal Kristus z glavo in dejal:

»Želel je! Naj naju ne vidi več, dokler se ne spokori in ne poboljša!« Dvignil je roko in tedaj je kmet zarjul kot ranjena zver in se slaboten opotekel:

»Ne vidim! Pomagajte! Ubijte capina, ki sta me urekla! Uuuu!« Zastonj so ljudje iskali popotna, nikjer več ju niso videli.

*

Nad dvajsetkrat je od takrat kukavica oznanila pomlad. Bogati mišjedolski slepec je postal po dolgem preklinjanju vsega ves drugačen. Izpremenil se je. Vaščanom je odpustil vse dolgove in revnim je postal dobrotnik in drugi skrbni oče. Bogastvo se mu je še bolj množilo. Dolge dneve, ki so bili zanj brez sonca in svetlobe, je premolil. Obžaloval je vse svoje zagrešene hudobije... Ljudje so pozabili na njegove surovosti, smilil se jim je in pomilovali so ga.

Bilo je na sv. Lucije dan. V Mišjem dolu je bil takrat semenj. Kupčija je bila zelo dobra — kupcev in prodajalcev se je kar trlo.

Konec vasi sta ob studentu sedela dva ponižna berača. Mimo-idoče sta milo prosila darov. Malokdo ju je ošvignil s pogledom. Tod mimo je prišel slepi bogatin, ki ga je vodil dobri sosed. Čul je milo prošnjo beračev in vsakemu je vrgel cel tolar, obenem pa potarnal:

»Pa prosita za slepca, da se ga Bog usmili!«

Berača sta vstala. Mlajši od njiju — bil je sam Kristus s svetim Petrom — je dejal slepčevemu vodniku:

»S tole studenčnico mu izmij veke in spet bo videl, ker spokoril se je za svoje nekdanje hudobije!«

Sosed je storil, kar mu je bilo rečeno, in slepec je spet videl. Padel je na kolena in se hotel zahvaliti neznanču, a berača sta izginila. Na mestu, kjer mu je bil povrnjen vid, je dal v zahvalo sezidati lepo cerkvico sv. Lucije — priprošnjice za ozdravljenje očesnih bolezni. Vodo pa, ki priteka še sedaj iz skal, hodijo iskat daljni in bližnji Dolenjci. Pravijo namreč, da se vsakemu pozdravijo bolne oči, če se le nekajkrat umije s to zdravilno studenčnico.

LEV, OSEL IN LISICA

Lev, osel in lisica so se некоč pobratili in šli skupaj na lov. Ko so veliko divjačine pobili, ukaže lev oslu, naj plen razdeli. Osel je razdelil vse na tri enake dele in prosil leva, naj prvi izbere. Lev, ki je kralj živali, je pričakoval, da mu bo osel odkazal večji del kakor obema ostalima. Tako bi se spodobilo za kralja. Zato se je razkačil in raztrgal osla. Nato ukaže lisici, naj še enkrat deli. Lisica je prisodila skoraj vse levu, sebi pa prav malo. »Kdo te je naučil tako deliti?« vpraša lev. — »Koža raztrganega osla.« odgovori lisica.

I. V.